

[Pia Kjærsgaard]

alistiske partier, men interessen hos regeringen har ligget hos Socialdemokratiet, hvilket vi inderligt beklager i Fremskridtspartiet. Regeringen har ikke vist vejen til et sænket skattetryk, men brugt tiden på ord, desværre også i dag, ord, som mangler handling, fordi man lader sig styre af Socialdemokratiet på helt, helt uanstændig vis.

Efteråret 1991 bliver ingen undtagelse fra finanslovhysteriet. Regeringen vil igen starte med Socialdemokratiet – det er der allerede lagt op til her i dag – som man enten bliver uvenner med, eller som man bøjer sig for endnu en gang, og så bliver et nyt gigantunderskud en realitet. Fremskridtspartiet kan kun opfordre regeringen til at tænke sig godt om her i sommer, ikke mindst for danskernes skyld.

Vi har haft nogle debatter om den fortsatte berettigelse af amterne, som Fremskridtspartiet nu som før har ønsket nedlagt. Amterne står for unødigt bureaukrati og er et led, der bør fjernes, så sygehuse, trafik og andet kan lægges over til andre mere lokale politikere eller eventuelt under Folketinget.

Alt afhænger af økonomien, og Fremskridtspartiet vil i den anledning igen pege på nødvendigheden af at sætte gang i privatisering og udlicitering. Bare se på Det Kongelige Teater, som vi har haft en debat om for nylig, og som viste sig ikke at kunne få økonomi i det, de laver, trods offentlig over støtte. Privatiserer man det så? Næh, man giver straks flere millioner kroner, så underskudsforretningen kan køre videre. Privatisering nedsætter det offentliges udgifter, og privatisering skaber salgsindtægter, der kan afdrage på vor statsgæld. Privatisering tager fat på udbud og efterspørgsel. Fremskridtspartiet savner reelle privatiseringer. Bl.a. har vi altid ment, at Storebæltsbro og Øresundsbro naturligvis skal være privatfinansierede.

Skal vi vende blikket væk fra den økonomi, regeringen ikke kan få til at hænge sammen, må vi nødvendigvis se på et andet dagligdags problem, nemlig den fortsat manglende opstramning af udlændingeloven. I masser af måneder har justitsministeren ellers gjort en indsats, mest i pressen, for at score points med meninger om udlændingeloven, men igen mangler realiteterne. Vi har stadig en af verdens mest liberale udlændingelove, og vi får stadig mange flygtninge herop, og vi får mange fremmede

ind, fordi vi har forfejlede familiesammenføringsregler.

Vi har set regeringens skulderklap til disse fremmede folkeslag, som nu kan opføre et kulturcenter og en moské på Amager på en grund, som forsvarsministeren har foræret muslimerne.

Det er ikke lykkedes os at få ordentligt statistisk materiale om antallet af flygtninge og fremmede, og det har regeringen et kedeligt passivt ansvar for. Debatten vil altså fortsætte ud fra forskellige synspunkter og forskellige tal, som ingen kan afvise som forkerte eller bekræfte som rigtige. Det eneste, som ligger fast, er, at den manglende lyst fra regeringens side til at fremskaffe korrekte tal gør, at mistanken om ukorrekthed foreligger med hensyn til regeringens oplysninger. Hvorfor skulle man ellers være så interesseret i at sylte oplysninger?

Opbruddet i Øst har givet mange nye udfordringer og problemer, og ikke mindst de såkaldte økonomiske flygtninge kan vise sig at være en ny stor trussel imod os, når Sovjetunionen tillader udrejse.

Der er mange ting, der ikke er klarlagt, og der mangler handling fra regeringens side. De tre baltiske lande opfordrede omverdenen til anerkendelse, men det kunne man ikke tage sig sammen til herhjemme, og heller ikke i nordisk regi lykkedes det balterne at opnå andet end et par forstående skulderklap. Hvorfor mon?

Langt mod syd har vi Sydafrika, der i disse år er inde i en utrolig positiv udvikling på vej væk fra apartheid, men hjælpen fra Danmark udebliver. I stedet lytter man til den kommunistisk styrede ANC-organisation og opretholder sanktioner til skade for den sorte befolkning og selvfølgelig også for dansk erhvervsliv.

Danmark giver økonomisk hjælp til Kommunistkina, der knuser sit eget folk med tanks. Til gengæld har regeringen problemer med at anerkende Taiwan, som er et ikkekommunistisk land, der søger anerkendelse, men som også hidtil har måttet notere et afslag.

Hvad får regeringen til at handle sådan, og kan dansk erhvervsliv ikke lægge så meget pres på politikerne, at sådanne interessante handelspartnere kan få et officielt blåt stempel?

Fremskridtspartiet vil fortsætte arbejdet til støtte for et godt samarbejde for Danmarks erhvervsliv. Det må være vigtigt, at vi får så bred en berøringsflade som muligt og ikke lider af